

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/22/2015
Identifikačné číslo spisu: 7014201300
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7014201300.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: JUDr. I. W., bytom B. XX, O., zastúpený JP Legal, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Digital Park II, Einsteinova 25, 851 01 Bratislava proti žalovanému: Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Rožňave, so sídlom Janka Kráľa 1, Rožňava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného blok na pokutu séria E č. 0170835 a blok na pokutu séria E č. 0170836, obe zo dňa 01. septembra 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/128/2014 - 21 zo dňa 13. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/128/2014 - 21 zo dňa 13. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/128/2014 - 21 zo dňa 13. novembra 2014, krajský súd podľa § 244 a nasl. O.s.p., v konaní podľa § 247 a nasl. O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutia a dospel k záveru, že žalobe nemožno vyhovieť a konanie je potrebné zastaviť podľa § 103, § 104 ods. 1 za použitia ust. § 246c O.s.p..

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil tým, že po sumarizácii bodov žaloby konštatoval, že v prípade argumentácie žalobcu, ktorá bola založená na vytýkaní nedostatkov v nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov alebo ktorá spočívala vo vytýkanom konaní žalovaného správneho orgánu a jeho postihnutia konania takou vadou, ktorá by mala mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, tak tieto body žaloby boli podľa krajského súdu so súhlasom vydaným žalobcom pri prejednaní priestupku s kompetentným orgánom skonsumované. Zároveň krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 1Sžd/15/2013 zo dňa 30. októbra 2014. Nakoľko krajský súd nezistil ani iné závažné vady v blokovom konaní, ktoré by

mohli zasiahnuť do základných práv a slobôd žalobcu, sa jednotlivými ďalšími bodmi žaloby žalobcu ďalej nezaoberal. O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého právo na náhradu trov konania má iba úspešný žalobca. Pri zastavení súdneho konania sa otázka úspešnosti žalobcu prelamuje v prospech toho, kto zastavenie konania nezavinil. Pretože žalobca svojou žalobou nenaplnil všetky podmienky konania, a preto na základe tejto alternatívnej možnosti nemohol prihladiť k jeho žiadosti na priznanie náhrady trov konania.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu o zastavení konania brojil svojim odvolaním žalobca, ktorý v odvolaní uviedol, že krajský súd svojim uznesením porušil žalobcovo právo garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to z dôvodov uvedených v žalobe, teda, že rozhodnutia nespĺňajú náležitosti ustanovené zákonom o priestupkoch, že rozhodnutia neboli vydané v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, teda, že rozhodnutia neobsahujú údaj o tom, kedy, komu a za aký priestupok bola pokuta v príslušnej výške uložená.

Ďalej poukázal na to, čo uviedol v žalobe, teda, že na základe rozhodnutia nie je možné jednoznačne individualizovať, akým konkrétnym zavineným konaním, ktorej osoby malo dôjsť k spáchaniu príslušného priestupku, resp. nemožno samotný skutok, príp. priestupok označiť za nezameniteľný s inými, čo robí rozhodnutia nepreskúmateľnými, že na základe uvedených rozhodnutí nebolo možné dôjsť k záveru, že žalobca sa dopustil porušenia pravidiel o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky závažným spôsobom, čo by mohlo mať pre žalobcu ďalšie zásadné dôsledky, pričom napriek tomu bolo v evidenčnej karte vodiča (žalobcu) takýmto spôsobom zaznamenané, že rozhodnutia by mali byť objektívne zrozumiteľné nielen pre orgán, ktorý ich vydal, ale pre kohokoľvek, napr. vrátane súdu, ktorý rozhodnutia preskúmava, a že zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Cpj 36/01 („Stanovisko občianskoprávneho kolégia NS SR“) vyplýva, že rozhodnutie vydané v blokovanom konaní možno zrušiť výlučne z dôvodov jeho nezákonnosti, pričom takúto nezákonnosť zakladá aj nespĺnenie obsahových a formálnych náležitostí rozhodnutia, v zmysle § 85 ods. 4 Zákona o priestupkoch (identifikácia priestupku, za ktorý sa vkladala bloková pokuta).

Podľa žalobcu sa krajský súd s argumentáciou žalobcu riadne nevysporiadal, odôvodnenie uznesenia je vnútorne nekonzistentné, pričom krajský súd opomenul vziať do úvahy predmetné stanovisko Občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré žalobca v žalobe poukázal.

Žalobca poukázal na to, že z čl. 46 ods. 2 Ústavy, z § 244 ods. 1 až 3 a § 247 ods. 1 O.s.p., zo stanoviska občianskeho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj zo samotného poučenia rozhodnutí je zrejmé, že rozhodnutia sú preskúmateľné súdom. Rozhodnutiami sa totiž zasahuje do základných práv a slobôd žalobcu, keďže sú to práve rozhodnutia, na základe ktorých sa ukladá žalobcovi pokuta, resp. vykonáva záznam do evidenčnej karty vodiča, čo má, príp. môže mať vo vzťahu k žalobcovi závažné právne dôsledky.

Žalobca ďalej uviedol, že sa nedomáhal preskúmania materiálnej stránky rozhodnutia o priestupku, ale sa domáhal iba takého preskúmania pochybenia žalovaného, ku ktorému došlo nezávisle od vzdania sa prejednávania veci v správnom konaní, a ktoré predstavuje kvalitatívnu chybu rozhodnutia spočívajúcu v tom, že toto nedosahuje ani minimálny štandard náležitostí, aký je pre zjednodušené rozhodnutie typu bloku na pokutu predpísaný. Preto podľa žalobcu neobstojí tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého nedostatky vytýkané žalobcom v žalobe bolo možné namietat' najskôr do začatia blokovaného konania, resp. že prejednaním priestupku v blokovanom konaní boli takéto nedostatky skonsumované. Ide totiž o nedostatky výslednej formy činnosti orgánu verejnej správy - rozhodnutí, ku ktorým došlo až v samotnej finalizácii blokovaného konania, t.j. práve vydaním uvedených rozhodnutí, teda, že nemohol pred začatím blokovaného konania namietat' nedostatky, ktoré sa objavili až pri jeho ukončení.

Z vyššie uvedeného je preto možné podľa žalobcu vyvodit', že krajský súd sa v uznesení náležite nevysporiadal s argumentáciou žalobcu (vrátane Stanoviska občianskeho kolégia Najvyššieho súdu SR), že uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezákonné a krajský súd ním

žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom a porušil práva žalobcu garantované v čl. 46 ods. 1 a nasl. Ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Navrhol aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, zároveň si uplatnil náhradu trov konania, ktoré však nevyčísľil.

Voči uvedenému odvolaniu sa svojim podaním vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že dňa 01. septembra 2014 pri výkone služby a plnení úloh Policajného zboru s poukazom k § 2 ods. 1 písm. j/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, príslušníkmi Policajného zboru služobne zaradenými na Okresnom dopravnom inšpektoráte oddelení výkonu služby Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Rožňave, v čase o 15,21 hod. bolo zistené spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť vodič motorového vozidla evidenčného čísla Z. porušením pravidla cestnej premávky ustanoveného v § 16 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Vykonaným šetrením bezprostredne nasledujúcim po zastavení uvedeného vozidla, bolo zo strany npráp. I. F. služobne zaradeného na uvedenom útvare Policajného zboru zistené, že vodičom uvedeného motorového vozidla bol v čase porušenia predmetného ustanovenia zákona o cestnej premávke JUDr. I. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., B. č. XX, ktorému bolo zo strany npráp. I. F. ako orgánu objasňujúcemu predmetný priestupok oznámené akého porušenia pravidiel cestnej premávky a súčasne priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej sa svojim konaním dopustil, pričom bol v súlade s ustanovením § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch poučený o možnosti riešenia spáchaného priestupku v blokovom konaní, pričom menovaný s touto formou prejednávania priestupku súhlasil, po prečítaní a oboznámení sa s blokom na pokutu č. 0170835-0170836, menovaný JUDr. I. W. po preštudovaní lícnej aj rubovej časti dielu A výtlačku bloku vydanom na vzorovom tlačive Ministerstva financií SR č. 26 099 0-A, č. bloku 0170835-0170836 následne diel A výtlačku bloku, v prítomnosti npráp. I. F. vlastnoručne podpísal a odovzdal mu finančnú hotovosť vo výške 100 €. Následne boli menovanému odovzdané diely B bloku č. 017835 a 017836, ktoré slúžia ako ústrižok o zaplatení blokovej pokuty, ktoré JUDr. I. W. prevzal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v uznesení krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, jeho odôvodnenie považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné, a len na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) dodáva:

Podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či rozhodnutie vydané v blokovom konaní podlieha súdnej ochrane a náležitosti rozhodnutia v blokovom konaní. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

Na prvom mieste riešil najvyšší súd základnú otázku, či je možné rozhodnutiu vydanému v blokovom konaní priznať nárok na súdnu ochranu garantovanú najmä prostredníctvom čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Je nepochybné, že zákonodarca včlenil do priestupkového konania popri rozkazanom konaní aj inštitút blokového konania ako autonómny spôsob riešenia zodpovednosti jednotlivca za porušenie administratívnoprávnych predpisov prostredníctvom konania upraveného predovšetkým ustanoveniami §§ 84 až 86 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 372/1990 Zb.“).

V zmysle zásady logického výkladu argumentum a minori ad maius uvedené ustanovenia zák. č. 372/1990 Zb. implicitne nepripúšťajú subsidiárny účinok zvyšných ustanovených obsiahnutých v III. časti (Konanie o priestupkoch) zák. č. 372/1990 Zb. na blokové konanie, tzn. autonómny charakter blokového konania sa s výnimkou zásady subsidiarity (§ 51), ustanovení o príslušnosti (§§ 52 až 57), objasňovania priestupkov (§§ 58 až 60) a priestupkových exempcií (§ 66), potvrdzuje.

V súvislosti s takto načrtnutým charakterom blokového konania najvyšší súd zdôrazňuje, že hlavným úmyslom zákonodarcu pri navrhovaní mechanizmu riešenia priestupku prostredníctvom blokového konania (teleologická metóda výkladu právnej normy) je uprednostnenie dohody o vine a sankcii medzi orgánom verejnej moci (§ 86) a domnelým páchatelom priestupku, ktorá vychádza z vedomého a súčasne prejaveneho presvedčenia tohto páchatela, že vie, čoho sa svojim konaním dopustil, a že bude sankcionovaný iba prostredníctvom pokuty (väčšinou v nižšej sadzbe), pred zdĺhavejším procesom s nutnosťou vykonať dokazovanie s možným ústnym pojednávaním, doručovaním relevantných listín účastníkom vrátane písomného a odôvodneného rozhodnutia s pripustením práva na riadne a mimoriadne opravné prostriedky, pričom nejde o návrhový priestupok (§ 84 ods. 5 zákona o priestupkoch).

Podľa odvolacieho súdu je nepochybné, že ovládajúcou zásadou v blokovom konaní je koncentračná zásada. Koncentračná zásada je mimoriadnou procesnou zásadou, ktorá účastníkovi zabraňuje, aby svoje návrhy, nové tvrdenia, resp. dôkazy prednášal kedykoľvek po začatí blokového konania ale iba do jeho začatia. Koncentračná zásada je logickým dôsledkom dohody o riadne zistenom skutkovom stave, a uvedená riadnosť sa spája s presvedčením páchatela, že pri uvedených skutočnostiach uznáva, že je páchatelom takéhoto skutku, a že je ochotný priznať si svoje zavinenie.

Oprávnenosť koncentračnej zásady a najmä striktné stanoveného časového limitu, aby sa jednotlivec priamo na mieste rozhodol, či zvolí spôsob existujúcej situácie formou blokového konania alebo klasického priestupkového konania, vychádza zo snahy zvýšiť efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť priestupkového konania a tiež pedagogicky motivovať účastníkov konania uvedením si svojich chýb.

Hore načrtnutý charakter zaraďuje blokové konanie do skupiny skrátených správnych konaní. Súhlas páchatela prelamuje zásady správneho konania (najmä §§ 3 a 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb.), a to najmä zásadu materiálnej pravdy, v prospech dohodnutej, a tým aj nevyvrátiteľnej domnienky naplnenia všetkých štyroch prvkov skutkovej podstaty priestupku (tzn. subjektu, subjektívnej stránky, objektu ako aj objektívnej stránky) vrátane posúdenia charakteru skutku, riadneho zistenia skutkového stavu, osoby páchatela a riadnosti uloženej sankcie prostredníctvom pokuty.

Práve citovaná domnienka navyše nepochybne potvrdzuje zákonnosť blokového konania, lebo pochybnosti o uvedených prvkoch, tzn. posúdenie skutku ako priestupku, riadneho zistenia skutkového stavu vrátane osoby páchatela tvoria v zmysle § 76 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. zákonné prekážky na ďalšie pokračovanie priestupkového konania.

Ďalej považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že blokové konanie je založené na ústnej dohode, t.j. že v tomto prípade ide o právno-realizačné akty, ktoré teória správneho práva (napr. Hendrych, D. a kol., Správne právo, všeobecná časť, 6. vydanie, str. 237 a nasl.) zaraďuje do skupiny verejnoprávnych

zmlúv. Verejnoprávnymi zmluvami je potom potrebné rozumieť dvoj alebo viacstranné správne úkony, ktoré zakladajú, menia alebo rušia administratívnoprávne vzťahy, pričom najmenej jednou zmluvnou stranou je vždy subjekt správneho práva.

Práve zrozumiteľný prejav vôle páchatel'a vykonaný dobrovoľne, tzn. bez prvkov donútenia (nátlak fyzickou hrozbou či tiesň ako dôsledok psychického nátlaku), po uvedení si svojej právnej situácie a po zvážení právnych možností a s nimi spojených výhod a nevýhod, tzn. realizácia práva výberu z dvoch zákonných foriem konania, je hlavnou podmienkou pre platnosť dohody o vine a sankcii a pre riadne začatie blokového konania oprávneným správnym orgánom.

Ďalšou logickou výnimkou z priestupkového konania založenej na súhlase páchatel'a je to, že ústny prejav páchatel'a správny orgán nezaznamenáva prostredníctvom zápisnice a obsah hore uvedenej ústnej dohody nie je ani zachytený prostredníctvom písomnej listiny. Naopak úradným potvrdením o tom, že boli naplnené všetky zákonné podmienky pre začatie blokového konania, je pokutový blok alebo blok na pokutu na mieste nezaplatenú.

Pri prvej forme rozhodnutia v blokovom konaní páchatel' svoj súhlas s blokovým konaním (tzn. ochotu pokutu zaplatiť) požadovaný v zmysle § 84 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. vyjadruje konkludentne aktom zaplatenia samotnej pokuty. V druhom prípade svoj súhlas páchatel' priestupku písomne prejaví prostredníctvom podpisu vydaného bloku na pokutu na mieste nezaplatenú.

Obidve formy rozhodnutia neobsahujú ani výrokovú časť spolu so skutkovou vetou ani odôvodnenie a čiastočne ani poučenie. Na rozdiel od minimálneho rozsahu náležitostí rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, ktoré je vymedzené prostredníctvom § 77 v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. a § 47 Správneho poriadku, pokutové bloky v zmysle § 85 ods. 4 obsahujú iba opisné údaje o osobe páchatel'a, o čase spáchania skutku, právnej kvalifikácie priestupku a samotnej pokute.

Následne logickým dôsledkom absencie zápisnice, absencie odôvodnenia na pokutovom bloku ako aj hore uvedenej koncentračnej zásady je to, že zákon prostredníctvom ustanovenia § 84 nepripustil možnosť správnych opravných prostriedkov.

Otázku súdneho prieskumu rozhodnutí o priestupku zákon č. 372/1990 Zb. rieši iba prostredníctvom ustanovenia § 83, ktoré vzhľadom na svoje zaradenie do systematiky právneho predpisu, tzn. mimo čast' označenú ako blokové konanie, sa na prieskum pokutových blokov v zmysle § 83 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. (implicitne: zakotvenie nesplniteľnej podmienky) nevzťahuje.

Ústava Slovenskej republiky umožňuje prostredníctvom čl. 51 ods. 1, aby zákonodarca vymedzil, resp. obmedzil prieskumnú pôsobnosť správneho súdnictva. Avšak z čl. 46 ods. 2 veta druhá ústavy nado všetku pochybnosť vyplýva záver (výkladové pravidlo čl. 152 ods. 4 ústavy), že žiadne rozhodnutie správneho orgánu týkajúce sa základných práv a slobôd (či už hmotnoprávnej alebo procesnej povahy) z právomoci správneho súdnictva nesmie byť vylúčené.

Je nepochybné, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy nemajú priamy dopad na iné súdne spory, ako tie konania, v medziach ktorých boli vyhlásené. Avšak na druhej strane minimálne predstavujú veľmi významný zdroj poznania rozsahu a obsahu základných práv a ľudských slobôd, a to najmä čl. 46 ods. 2 ústavy, a sú návodom pre súdy na aplikáciu právnych predpisov v medziach legitímneho očakávania jednotlivcov v demokratickej spoločnosti.

Prostredníctvom svojho rozsudku Lauko v. Slovenská republika a Kadubec v. Slovenská republika (obidva z 02.09.1998) Európsky súd pre ľudské práva skonštatoval porušenie práva na prístup k súdu z dôvodu, že o priestupku sťažovateľov rozhodli správne orgány, ktorých rozhodnutia neboli súdne preskúmateľné (predmetná právna úprava stratila účinnosť 23.10.1998). Pritom okolnosti riešenia priestupkov

- v prípade Lauko v. Slovensko išlo o to, že Obvodný úrad v Dubnici nad Váhom na základe zák. č. 372/1990 Zb. uložil v roku 1994 uvedenému slovenskému občanovi pokutu 300 Sk z titulu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu spolu s povinnosťou nahradiť trovy konania v sume 150 Sk,
- v prípade Kadubec v. Slovensko predmetom sťažnosti bolo správne konanie pred obecným a okresným úradom, výsledkom ktorého bolo uznanie viny sťažovateľa zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a/ a c/ zák. č. 372/1990 Zb., osvedčujú správnosť záveru, že sankcie neboli ani v jednom z uvedených prípadov uložené v blokovom konaní.

Na základe uvedených zistení ako aj právnych záverov môže Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy vysloviť právny názor, že ani čl. 46 ods. 2 ani iné články ústavy nebránia tomu, aby sa v správnom súdnictve nepreskúmavali rozhodnutia o priestupku riadne vydané v blokovom konaní.

Súčasne je však nutné pri hore uvedenom právnom názore zdôrazniť podmienku riadnosti (tzn. legálnosti a legitímnosti) blokového konania. Preto, ak správny súd na základe tvrdenia žalobcu alebo iného účastníka súdneho prieskumu v súvislosti s aplikáciou čl. 46 ods. 2 ústavy nadobudne opodstatnené pochybnosti o riadnosti rozhodnutia vydaného v blokovom konaní, je jeho povinnosťou tento prieskum vykonať.

Z uvedeného vyplýva, že najmä rozhodnutia vydané v blokovom konaní, ktoré trpia tak závažnými vadami, že domnienka súdu o ich nulitnosti je ťažko spochybniteľná, spadajú do hore uvedenej skupiny rozhodnutí, ktoré sa musia v zmysle ústavného príkazu zakomponovaného do čl. 46 ods. 2 ústavy preskúmať.

Námietku žalobcu uvedené v odvolaní však tieto podmienky nespĺňajú a preto najvyšší súd s ohľadom na vyššie uvedené musel konštatovať, že dospel k záveru, že žaloba žalobcu neobsahovala také žalobné dôvody, ktoré by mohli viesť k zásahu do jeho práv.

Žalobca súdu nijak nevyvrátil, že sa dňa 01. septembra 2014 dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť vodič motorového vozidla evidenčného čísla Z. porušením pravidla cestnej premávky ustanoveného v § 16 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Nijak nespochybnil ani vykonané šetrenie bezprostredne nasledujúce po zastavení uvedeného vozidla, pričom bol v súlade s ustanovením § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch poučený o možnosti riešenia spáchaného priestupku v blokovom konaní a s touto formou súhlasil, po prečítaní a oboznámení sa s blokom na pokutu č. 0170835-0170836 žalobca dobrovoľne po preštudovaní lícnej aj rubovej časti dielu A výtláčku bloku vydanom na vzorovom tlačive Ministerstva financií SR č. 26 099 0-A, č. bloku 0170835-0170836 následne diel A výtláčku bloku, v prítomnosti správneho orgánu vlastnoručne podpísal a pokutu vo výške 100 € na mieste zaplatil, za čo mu boli odovzdané diely B bloku č. 017835 a 017836.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil iné závažné vady v blokovom konaní, ktoré by mohli zasiahnuť do základných práv a slobôd žalobcu, preto sa inými námietkami žalobcu ďalej nezaoberal.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a ako aj s prihliadnutím na stanovisko žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie krajského súdu potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa

doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.